

μίαν άλυσιν αδιάσπαστον... είπα τότε εγώ.
— Ακριβώς μίαν άλυσιν. Ο πρώτος κρικός αυτής τής άλύσεως ήτο ή άνακάλυψις του νεκρού του Πάττερσων, και ό τελευταίος θα ήνε ή νήσος Τσάλαλ!
... "Ω, άδελφέ μου! δυστυχή μου άδελφέ! έγκαταλείμμενε χωρίς έλπίδα!... Ποίαν, ώ, ποίαν χαράν θα αισθανθώ, όταν θα σε θλίψω εις τας άγκάλας μου!
Και τόση ήτο ή συγκίνησις του πλοίαρχου, λέγοντος ταύτα, ώστε οι όφθαλμοί μου υγράνθησαν. Ούτε είχα πλέον τό θάρρος να τω είπω, ότι ή σωτηρία των ναυαγών ηδύνατο να παρουσιάση και άνωπερβλήτους δυσχερείας. Δεν ήρκει μόνον να φθάσωμεν αίσιώς μέχρι τής νήσου Τσάλαλ. "Αν οι ναυαγοί εύρίσκονται ακόμη υπό την έξουσίαν του άγριου Τόο-Βίτ; και αν οι πολυάριθμοι υπήκοοί του προσέβαλλον τόν "Α λ θ ρ α ν ο υ, όπως και την "Ι ά ν α ν; και αν τον εκυρίευαν, όπως κ' έκείνην;... "Αλλ' όχι! άς αναθεσώμεν καλλίτερα τας έλπίδας μας εις την Θεϊαν Πρόνοιαν, ή οποία τόσα δείγματα εύνοίας παρέσχεν εις ήμάς! Ο πλοίαρχος έχει δίκαιον!
"Επί πολλάς ημέρας άνευ επεισοδίου έξηκολούθησε τό ταξείδιόν μας. "Ηδη τό έαρ είχε προχωρήση και αι φάλαιναί ήρχισαν να φαίνονται κατ' άγέλας. "Εν πλοϊόν καλής χωρητικότητος δεν θα έχρησιάζετο περισσότερο από μίαν έβδομάδα εις τας θαλάσσας εκείνας, δια να γεμίση τούς πίδους του με τό πολύτιμον έλαιον. Δια τούτο οι νέοι ναύται του "Α λ θ ρ α ν ο υ—και προπάντων οι άμερικανοί,—δυσχεροστούντο και έδυσφόρουν, βλέποντες την άδιαφορίαν του πλοίαρχου άπέναντι των ζώντων εκείνων, τα όποια ήζίκαν τό βάρος των εις χρωσόν. "Εκ των άνδρών του πληρώματος, ό περισσότερο εκδηλώνων την δυσαρέσκειάν του ήτο ό Χήρνε, πρώην φαλαινόθηρας, τόν όποιον προθύμως ήκουον οι άλλοι ναύται, διότι είχε κατορθώση κάπως να τοις έπίβληθη. "Ηγάπα μετά πάθους τό παλαιόν του έπάγγελμα και ή έκτακτος εκείνη άφθονία των φαλαίνων, τας οποίας άφίναμεν άνενοχλήτους, τόν έξήπτε πολύ.
Μίαν ημέραν, είχα έλθη παρ' ό δρύφακτον τής πρώρας, δια να παρατηρήσω μίαν άγέλην πελωρίων φαλαίνων, αι όποιαί εφάνησαν μακράν. "Εκει πλησίον ήτο και ό Χήρνε, ό όποιος τας έδεικνυε δια τού δακτύλου εις τούς συντρόφους του και τοις έλεγε, με διακεκομμένας φράσεις, ως αν ώμίλει καθ' έαυτόν:
— Νά... νά... ιδές εκεί!... μιά, δύο, τρείς... πόσες!... "Ιδές τώρα πως πλέον ήσυχα-ήσυχα... "Αχ και να είχα ένα καμάκι, από κείνα που

ξέρω εγώ! Βάζω στοίχημα τό κεφάλι μου, πως θα τό έστελνα να καρφωθή 'ς ένα από τα τέσσερα κίτρινα σημάδια, που έχει καθμιά 'ς τό σωμα της... Μα τί να κάμης έδώ-μέσα, 'ς αυτό τό έμπορικό!... Κάθησε με σταυρωμένα χέρια... "Ε, μάτια μου! σε τέτοια νερά ταξείδεύει κανένας για να ψαρέψη, και όχι για να...
Και έτελείωσε με μίαν βάνουσον βλασημίαν, πλήρης όργης.
— Προσοχή!... Προσοχή! άνέκραξε την στιγμήν εκείνην ό ναύκληρος Ουρλιγκερλής.
Μία πελωρία φάλαινα διήρχετο πολύ πλησίον τής γολέττας... Κρότος ήκούσθη ως μεμακρυσμένου τηλεόβλου και τυτοχρόνως μέγας πίδαξ ύδατος ακάθάρτου εξεφυσήθη προς τά επάνω εκ των φυστηρών του ζώου και κατέβρεξεν όλην την πρώραν.
— Καλά να πάθετε! έμουρμούρισεν ό Χήρνε, ενώ οι σύντροφοί του έδλάσφημον δια την άπρόοπτον εκείνην ψυχρολουσίαν. Καλά να πάθετε! "Αφ' ου τής άφίνετε έτσι, με τό δίκηο τους έρχονται και σας βρέχουν.
Και άργότερα, όταν εφάνη μία άλλη φάλαινα μήκους εξήκοντα ποδών και ικανή να παράσχη εκατόν βαρέλια έλαιου, ό Χήρνε δεν ήμπόρεσε να κρατηθή και είπε μεγалоφώνως:
— "Α, μ' αυτό δεν υποφέρεται! Να μη γεμίσης τα βαρέλια σου όταν μπορής, εις τό ίδιο 'σαν να ρίχνης τά λεπτά σου 'ς τή θάλασσα. Ο πλοίαρχος κάμνει άσχημα ναφίνη να χάνεται όλος αυτός ό πλούτος και άδικεί πολύ τούς ανθρώπους του!
— Χήρνε! ήκούσθη τότε μία φωνή έπίβλητική. "Ανέβα επάνω 'ς τό κ ο υ ρ ζ έ τ ο ! "Από εκεί θα μπορέης καλλίτερα να μετρής τής φάλαινας!
"Ητα ή φωνή του Τζέμ Βέστ.
— Κύριε υποπλοίαρχε...
— Τίποτε! Μην πής λέξι, γιατί σε άφίνω εκεί επάνω ως αύριο!
"Ελα γρήγορα!
Και επειδή πάσα αντίστασις θα ήτο ματαία, ό ύποναύκληρος υπήκουσε χωρίς να προφέρη λέξιν.
"Αλλ' ό,τι άπήλπικεν ακόμη περισσότερο τόν έμπαθη φαλαινόθηραν, ήτο, ότι ουδέμια φαλαινόθηρίς είχε φανή εκόμη εις τας θαλάσσας εκείνας. Αι φάλαιναί, ως εκ τής έκτακτου πρωιμότητος του έαρος, είχαν κατέλθη εκεί πληθεις και πολύ πρό τής εποχής τής άλιείας, ουτως ώστε είχαν όλην των την ήσυχίαν να χάπτουν κατά μυριάδας τας γαρίδας, εκ του πλήθους των όποιων τό ύδωρ τής θαλάσσης εφάνετο υπέρυθρον...
Την ημέραν εκείνην ό πλοίαρχος Λάν Γκώ μοί είπεν:

— Η παρουσία των φαλαίνων άποδεικνύει γενικώς ότι ή ξηρά εύρίσκεται εις μικράν άπόστασιν, και τούτο δια δύο λόγους. Πρώτον, διότι ή γαρίδας αυτές—όστρακόδερμα, εκ του είδους των θ υ σ α ν ο π ό δ ω ν, — αι όποιαί τας χρησιμεύουν ως τροφή, δεν άπομακρύνονται πολύ από την ακτήν. Δεύτερον, διότι τά κάπως ρηγά ύδατα εις αναγκαία εις τας θηλείας, δια ναποθέτουν τά νεογνά των.
— Τότε λοιπόν, είπα εγώ, πως συμβαίνει να μη άπαντάται καμμία νήσος μεταξύ των Νοτίων Ορνκνείων και του πολιικού κύκλου;
— Η παράτηρήσις σας εις ενθή άπήνησεν ό Λάν Γκώ. Δια να προσεγγίσωμεν εις ακτήν, πρέπει να παρεκκλίνωμεν έως δεκαπέντε μοίρας προς δυσμάς, όπου κείται ή Νέα Νοτία Σεν λάνδη του Βελιγγχάουζεν, αι νήσοι "Α λ έξ αν δ ρ ο ς και Πέτρος, και ή Γ ή τ ή Γράχαμ, ή ανακαλυφθείσα υπό του Βίσκο. "Αλλ' ίσως να μη εις και πολύ βάσιμος ή παρατήρησις μου, και ή άφθονία των φαλαίνων να όφείλεται άπολλοιστικώς εις τας κλιματολογικάς συνθήκας του έτους τούτου.
— Αυτή νομίζω ότι εις ή μόνη εξήγησις. Αι φάλαιναί έπωφελήθησαν τής πρωιμότητος του έαρος, δια να κατέλθουν έως έδω.
— Τής οποίας θα έπωφεληθώμεν και ήμείς δια τό ταξείδιόν μας!
— Βεβαίως θα έπωφεληθώμεν, μετ' όλας τας μεμφιμορίας μερικων εκ του πληρώματος.
— Και διατί παραπονούνται; άνέκραξεν ό πλοίαρχος. "Επειδή δεν άπό εύομεν φαλαίνας; "Αλλ' ήμείς δεν ταξείδεύομεν χάριν άλιείας! "Αν ήθελοι και καλά να άλιεύσουν, άς έπεριμεναι έμυθον εις καμμίαν φαλαινόθηρίδα.
"Εκ των άνδρών του νέου πληρώματος μόνον ό Χούντ δεν παραπονείται εν έπρόφερε λέξιν. Πάντοτε μυστηρίουδης, πάντοτε αινιγματώδης, με τό σωμα κλειστόν, με τά όμματα φλογερά, έστραμμένα έπιμόνης προς νότον, αίνως προς νότον... Τί τον ειλκυεν άπογε εκεί; Τί έσυλλογίζετο κατά τον μακρούς ρεμβαμούς του; Διατί μόνον ήτοι είχε παύση να ταξείδεύη, μόλις μαθεν ότι ό "Α λ θ ρ α ν ο ς θάπτετο εις τόν πόλον, έσπευσε να έπίβασθη; Παράδοχος άνθρωπος! "Αν ή γνώριζε και αυτόν ό "Εδγαρ Πός, είμαι βέβαιος ότι θα τον έκαρμεν ήρωα κανενός μυθιστορημάτος του!
Την 30 Νοεμβρίου κατ' άκριβέστατον ύπολογισμόν, εύρέθημεν εις πλάτος 66° 23' 3". "Επομένως ό "Α λ θ ρ α ν ο ς είχε διελθη τόν Πολικόν Κύκλον.
["Επειτα συνέχεται]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΣ
Η Βασιλική Οικογένεια περιοδεύει κατ' αυτές εις τό "Εσωτερικόν, έπισκεπτομένη πόλεις και χωρία τής Ελλάδος, και γινομένη παντού δεκτή μετ' ένθουσιασμού και ένδειξεων λατρείας.
Τόσον ό Βασιλεύς όσον και ή Βασίλισσα, κατά τας έπισκέψεις ταύτας, δεν άφίουν εύκαιρίαν χωρίς να δώσουν εις τόν λαόν συμβούλας άληθώς πατρικάς και μητρικάς, αι όποιαί έχουν ακόμη περισσότερο κύρος, όταν εξέρχονται από βασιλικά χείλη.
"Εσχάτως ή Βασίλισσα, έπισκεφθείσα εν Καλάμιας εν Παρθεναναγωγείον, είπε προς τας μαθητριάς:
— Να μ' α ν θ ά ν ε τ ε κ α λ ά π ρ ω τ α τήν μητρικήν σας γλώσσαν και κατόπι τας ξένας. Προπαντός πρέπει να ένθουμήσθε, ότι είσθε "Ελληνίδες.
"Ιδού λόγοι Μητρός και Βασίλισσης, τούς όποιους πάσα "Ελληνίς κόρη πρέπει να χαράξη βαθύτατα εις την μνήμην της, ώστε να μη εξαλειφθώσι ποτέ! Την στιγμήν εκείνην ή Βασίλισσά μας δεν ώμίλει μόνον προς τας μαθητριάς των Καλαμών ώμίλει προς όλην την έλληνικήν νεολαίαν!
—

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΑΓΙΣΜΑ ΤΗΣ ΑΗΔΟΝΟΣ
Αγαπητά μου,
Το κλίμα τής Αττικής, — τό θαυμάσιον αυτό κλίμα, — εύρίσκεται τώρα εις την μεγαλητέραν έντασιν τής γλυκύτητός του. "Ανοιξις πλήρης, άνοιξις τελεία. Ο ήλιος δεν καίει ακόμη πολύ' αι πρωΐαι εις δροσερώταται, αι ημέραι εύχαρίστως θερμαί, τα δειλινα μαγευτικά, αι νύκτες γλυκύταται. "Εξοχή και πόλις άναπτύσσουν όλα των τα θελήγητρα μαζί, με την ίδιαν άμιλλαν, και ό ουρανός τας σκέπει και τας δύο, με την ίδιαν άγάπην, γαλανός, αίθριος, φωτεινός. Μικρά, ακίνδυνα, ώρτια και χρυσαυγή τα σύννεφα του' λαμπροί ως άδάμαντες οι αστέρες του, φωταυγής και ήλαρά ή σελήνη του, μεγαλοπρεπής και υπέρλαμπρος ό ήλιός του, παροδική και δροιστική ή βροχή του, και πόσον διαφανής, πόσον καλλίχρωμος ό σάπφειρός του, ή όνειρώδης εκείνη κυανή έκτασις, ή πάν-

τοτε μειδιώσα!.. Και όταν δύη ό ήλιος, και βάφεται ό ορίζων με τά πολυποίκιλια χρώματα του δειλινού, *δουθ δέν έχουν όνομα, μα έχουν περίοσια* [καλλι] κτως λέγει κάπου ό Σολωμός, — και λάμπει ό Τμηττός μας ίσχυρος, ως μία πελωρία άνθοδέσμη μενεξέδων, και άποτυπούται υποσκάτεινος ό θεϊός βράχος τής Ακροπόλεως με τό γραφικόν του σχήμα επί του φωτεινού βάθους του ουρανού, ως μία έξαισία εικών, και φαίνονται περίξ τα μεμακρυσμένα βουνα ύποκύβανα και άερώδη, και αστραπτή εις τό βάθος ή θάλασσα ως ταϊνία μεταλλου αναλευμένου, και θωπεύη ή αύρα δροσερά και μυροβόλος — ώ, τότε ποία άπόλαυσις, ποία μαγεία!
Τότε άντηχεί έν άσμα ουράνιον, ό υμνος τής Φύσεως, τό άγκώμιον τής "Ανοϊξέως... Οι μουσικοί και γλυκύτατοι φθόγγοι του γεμίζουν την άτμοσφαιραν, και εύφραίνουν τά ότα, και μεθύουν την ψυχήν. "Εν μυστήριον διαχύνεται παντού, μία έξασσις βασιλείει, τά πάντα σιγώς δια νακούσθη τό άσμα εκείνο, και ό άπέραντος θόλος του ουρανού, επί του όποιου ήρχισαν ήδη νάνάπτωνται οι πολυέλαροι των αστέρων, φαίνεται ως θόλος Ναού, εις τόν όποιον λατρεύεται και ύμνείται ό Δημιουργός. Είς αι "Αηδόνες, αι όποιαί από των πυκνοφύλλων δένδρων του Βασιλικου Κήπου, ψάλλουν, ψάλλουν άμα τή έσπέρα και δι' όλης τής νυκτός, ακούραστοι και μελωδικώταται. "Ω, τί εις εκείνο τό άσμα! Πόσος λάρυγξ θα τό μιμηθή, ποϊόν μουσικόν όργανον θα τό άποδώση! Νομίζεις ότι δεν ψάλλει έν μικρόν πτηνόν, κρυμμένον υπό τά φυλλώματα' άλλ' ότι όλη ή καλλονή τής φύσεως ή άνοιξιάτικη, έκχύνεται εις έν άσμα υπέροχον και άφθαρτον. Και ό ψίθυρος τής αύρας, και ό φλοίσβος του κύματος, και ό μορμυρισμός των ρυάκων, και οι βόμβοι των έντόμων, και τά κελαθήματα των πτηνών, και οι τερετισμοί των γρούλλων και οι τριγμοί των τεττιγών— πάν ό,τι έχει ή φύσις πολύηχον και θορυβώδες και μουσικόν, — όλα μαζί συνουνονται και συναρμολογούνται θαυμάσια και άποτελουν μίαν μουσικήν, έν άσμα, — τό άσμα τής "Αηδόνος!
Τό ήκούσατε; "Εκάματε αυτές τας ημέρας τόν έσπερινόν σας περίπατον εις τά περίξ του Βασιλικου Κήπου; "Εμαγεύθητε από τό άσμα εκείνο, τό εκχυνόμενον μεσ' από τά σκοτεινά και μυστηριώδη εκείνα βάθη; "Ησθάνθητε την εύχαρίστησιν, την όποιαν μας προσενειπάσα άπόλαυσις τής φύσεως, ή τοπίον εις, ή άνθος, ή φώς, ή ευωδία, ή άσμα; "Εδοκιμάσατε τόν γλυκύν εκείνον ρεμβαμόν, τόν όποιον προκαλεί τό άσμα τής άηδόνος; "Εμέθυσεν ή ψυχή σας από

την νυκτερινήν εκείνην άρμονίαν και έπληρώθη ή καρδιά σας από άγάπην — άγάπην προς την φύσιν, άγάπην προς τόν Θεόν, άγάπην προς τόν πλησίον; "Εγαλήνευσαν με τό άσμα εκείνο τά στήθη σας, και εκοιμήθησαν τά ταπεινά πάθη, και άφυπνίσθη ή έλπίς έντός σας, και άνεπετρώθησαν όλα αι εύγενείς όρμαί, αι προάγουσαι προς τό καλόν; Και άπήλθετε εκείθεν «κρείττονες έαυτών» με θερμότεραν ψυχήν, με μαλακώτερον ήθος, με περισσοτέραν άγάπην προς την άρετήν και προς τό καθήκον;
"Αν όχι, μην αφήσετε την εύκαιρίαν ένός τοιούτου ζωογόνου και αναφυκτικού λουτρού... μουσικής. «Δέν εις ό βίος Μάιος αίώνιος, δεν εις!» Μετ' όλίγον παρέρχεται ό μην των άνθέων και των άηδόνων. Μετ' όλίγον ό φλογερός Κύων — ό άστερισμός του θέρους, — θα μαράνη τά άνθη, αι δε άηδόνες, μόλις πτερωθούν οι νεοσσοί των, θάποπετάξουν μετ' αυτών μακράν...
Σας άσπάσμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟΥ
Είς ενά γωνιά άγαπημένη, Που τόν κόσμον έχω πρωτοδή Πουζήσα ζωή εύτυχημένη, Μιά μικρή γωνιά άγαπημένη, Που άθώο έζησα παιδί.
Είδα πλούσιες χώρες και παλάτια, Μά καμμία, κανένα δεν ποθώ, Γλυκά δάκρυα μουρχονται 'ς τά μάτια, Όχι πλούσιες χώρες και παλάτια, Τό χωριό μου μόνο σαν σκεφθώ.
Είν' ένα μικρούλι χωριουδάκι, Που άσπρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, Μουρμουρίζει δίπλα του τό ρυάκι Είς ενά φτωχούλι χωριουδάκι, Που θαθεία 'χω πάντα 'ς την καρδιά.
Είν' ένα μικρό φτωχό σπιτάκι "Ηλιος λάμπει 'πάνω του χρυσός, Κάθε χαρωπό παραθυράκι "Σ τ' άσπρο μου γενέθλιο σπητάκι, Περιζώνει πράσινος κισσός.
Δυό μορφές 'κει μεσ' άγαπημένες — "Ενας γέρος τώρα και μία γρηά. Κάθονται σκυφτές και λυπημένες Δυό μορφές γλυκές άγαπημένες, Για τόν γυό τους πουφυγε μακρού.
Πότε θάρρης, μέρα εύλογημένη, Να με πάρουν πάλι άγκαλιά "Ο καλός πατέρας, που πρόσμνει, "Η γλυκεία μανούλα ή θλιμμένη, Νά χορτάσω πάλι τά φιλιά;
Είς ενά μικρή γωνιά του κόσμου, Που σε όποιον τόποι κι' αν βρεθώ, Πάντα μαγική προβάλλει έμπρός μου Μιά μικρή γλυκεία γωνιά του κόσμου Που με δάκρυα πάντα την ποθώ.
N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΙΒΑΣ

Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον «'Ελπιδοφόρος»
εις τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς.
(Θαλασογραφία δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν
«Διάπλασιν» τοῦ 1897, σελ. 381.)

**ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ**

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 140)

Ἐπειτα ἡ Μηλιά τοῦ ὁμοίαζε, ἦτο ξανθὴ ὅπως κ' ἐκεῖνος, μετὰ μεγάλα μαύρα μάτια. Ὁ Δερρῆς ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους ἀνδρας τοῦ τόπου, ὅταν ἀπέθανε, νέος ἀκόμη, πρὶν φθάσῃ τὰ σαράντα!

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἡ Μηλιά δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς τὸν ἀρρωστωμένον ἐκείνον πατέρα καὶ συγχρόνως τὴν σανίδα, ὅπου τὸ ὄνομα Μηλιά, χαραγμένον μετὰ μεγάλα γράμματα, ἦτο τρόπον τινὰ παραγγελία πρὸς τὰ δύο παιδιά, ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς των, νὰ μὴν τον λησμονήσουν ποτέ!

— Πᾶμε, Γιαννάκη, εἶπεν ὕστερα ἡ Μηλιά. Σήμερα δὲν θὰ παίξω μαζί σου. Θὰ σε περιμένω 'στὴ σκάλα... Ἄχ! μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ πόδια μου ἐμαρμάρωσαν, ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶδα αὐτὴ τὴ σανίδα. Ἐπειτα, τώρα θὰ μου ἐφαίνετο πῶς παίζω μέσα σὲ νεκροταφεῖο!

— ὦ, μὴ λές τέτοια λόγια, Μηλιά μου! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης. Φοβοῦμαι πολὺ τὰ νεκροταφεῖα. Κάθε φορά πού περνοῦσα ἀπὸ τὸ δίκὸ μας, ἐκλείνουν τὰ μάτια μου. Ὁ Κωστάκης μοῦ ἔλεγε πῶς τὴ νύκτα εἶνε ἐκεῖ μέσα φαντάσματα καὶ βρουλόακοι, ψηλοὶ σὰν τὸ καμπαναριεῖο, μετὰ σάβανα ἄσπρα. Ἀλή-

θεια, Μηλιά, τὴ νύκτα βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τάφους οἱ πεθαμένοι;

— Μὴν πιστεύῃς τέρδια πράγματα! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά· ἂν ἦταν νὰ βγαίνουν οἱ πεθαμένοι, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ ἔρχονταν νὰ μας πάρουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μας πᾶνε 'στὴ θεῖα Κατίνα;

— Ἐγὼ ὅμως φοβῶμαι ἅμα ἀκούω νὰ 'μιλοῦν γιὰ νεκροταφεῖα... Ἐλα, πᾶμε ἀπάνω, Μηλιά, γιατί μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βγῆ κανένα φάντασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σῶρ τῶν ξύλων.

— Δὲς μου τὸ χέρι σου καὶ πᾶμε. Θὰ σου διαβάσω κάτι τι ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο.

Σὲ ὀλίγο ὅμως, — ἔτσι εἶνε τὰ παιδιά εὐμεταβλήτα, — ὁ Γιαννάκης ἐλησμόνησε τοὺς φόβους του καὶ εἶπε:

— Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα πού ἄγγιξε μέσα 'στὴν τρύπα πού ἦταν κρυμμένος ὁ γλάρος, πότε θὰ το βγάλουμε; Ἡ-θεῖα πολὺ νὰ ἰδῶ τί εἶνε!

— Ὅθ' ἔλθῃ ἡ ὥρα του, μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος! εἶπεν ἡ Μηλιά. Στάσου ἡσυχοῦς τώρα νὰκούσης αὐτὸ πού θὰ σου διαβάσω, καὶ ὕστερα θὰ σου διηγηθῶ μιὰν ὠραία ἱστορία.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσιν. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε τὸ κεφάλαιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του τὴν ἱστορίαν. Τότε ἡ Μηλιά διηγήθη πῶς μίαν φορὰν ὁ πατέρας των, — καθὼς τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του, — ὅταν ἦτο νέος καὶ ὑπηρετοῦσε μέσα εἰς ἕνα πολεμικὸν πλοῖον, ἔσωσε, μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀξιωματικοῦ, τοῦ σηματοφόρου Κεδράκη, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῆ. Ὁ Γιαννάκης τὰ ἤκουσεν ὅλα μετὰ ζωηρὰν προσοχὴν καὶ κατόπιν ἠρώτησε:

— Καὶ τί ἀπέγινεν ὕστερα ὁ σηματοφόρος Κεδράκης;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ὁ πατέρας μου, πού τον ἀγαποῦσε πολὺ, μοῦ εἶπε πῶς εἶχε φύγῃ εἰς ἕνα μακρυνό, πολὺ μακρυνό μέρος.

— Ἀλήθεια; Καὶ ἅμα φύγῃ κανεὶς σὲ μακρυνό μέρος, δὲν ξαναγυρίζε πειὰ ποτέ;

— Ξαναγυρίζε, ἀλλὰ ὄχι πάντα.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἅμα μεγαλώσω, δὲν θὰ φύγω ποτέ μακρὰ μετὰ τὸ πλοῖόν μου; ὄχι ἐδῶ κοντὰ θὰ γυρίζω, γιατί δὲν θέλω νὰ σε χωρισθῶ ποτέ... Ὑστερὰ λοιπόν; Τί ἔγινε ὕστερα;

— Τίποτε ἄλλο. Ἀπ' οὐ ἐτελείωσεν ἡ θητεία του, ὁ πατέρας ἐγύρισε 'στὸ χωριό, ἐπανδρεύθηκα τὴν μητέρα κ' ἐγεννηθήκαμε ἐμεῖς οἱ δύο.

— Καὶ ὕστερα δὲν του συνέβη ἄλλο τίποτε;

— Ἄχ! ξέρεις πολὺ καλά τί του συνέβη!... ἀπήντησεν ἡ Μηλιά στεναζούσα.

— Ἄ, μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὰ κλάματα, Μηλιά, γιατί δὲν μπορῶ... Φθάνει πού μου εἶπες τόσα λυπητερά πράγματα σήμερα! Δὲς μου τοῦλάχιστον νὰ φάγω τίποτε καλὸ, γιὰ νὰ ξεχάσω τὰς λύπες.

Ἡ Μηλιά ἐχαμογέλασε χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὸν μικρὸν μετὰ γεῦμα τῆς ὀρεξείας του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης—ὅπως συνείθετε κάθε πρωί, — ἠρώτησε τὴν Μηλιάν τί θὰ ἐκαμναν, καὶ προσέθεσε:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τί εἶνε μέσα 'στὴν τρύπα τοῦ βράχου. Μὲ τί θὰ το τραβήξῃς ἔξω, ἀπ' οὐ δὲν φθάνῃ τὸ χέρι σου;

— Πρέπει νὰ κάμωμε ἕνα πρᾶγμα σὰν τοῖς κέλι, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Θὰ πάρω ἕνα κομμάτι ἀπὸ στεφανὶ τοῦ βαρελιοῦ καὶ θὰ δέσω τὰς δύο του ἄκρας 'ς ἕνα ραβδί. Ἔτσι κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Καὶ ἀπ' οὐ κατέσκευάθη αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον, τὰ παιδιά κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν. Ἡ θάλασσα θὰ ἤρχετο κατὰ τὸ μεσημέρι· ἔπρεπε λοιπὸν νὰρχίσουν τὴν ἐργασίαν ἐνωρίς. Ὁ γλάρος αὐτὴν τὴν φορὰν ἔστρεξεν εἰς προὔπαντησίν των καὶ τοὺς ἐτοιμοῦσε τὰ πόδια, διὰ νὰ τοὺς ρίψουν τίποτε νὰ φάγῃ.

— Φαίνεται πῶς ἐσυχῶθη τίς γὰρδες ὁ κύριος! εἶπεν ὁ Γιαννάκης γελῶν. Παῦν ἀπάνω νὰ του βρῶ κανένα κομμάτι ψάρι.

Καὶ ἀναβαίνων τὴν κλίμακα γρήγορα, ἐφώναξε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του:

— Περιμένε με! μὴν ἀρχίσῃς ἀκόμη!

Ἡ Μηλιά δὲν ἐπερίμενε πολὺ, διότι ἀμέσως ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψε μετὰ ἕνα κεφάλι γλώσσας. Ὁ γλάρος, ὁ ὁποῖος ἐμάντευσεν ὅτι ἦτο δι' αὐτόν, ἤνοιξε τὰ πτερὰ καὶ ἐπλήσιασε.

— Νά, βλέπεις, Γιαννάκη; δὲν σοῦ το ἔλεγα; εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἡ φτερούγα τοῦ πούλιου δὲν ἦταν σπασμένη, ἀλλὰ μονάχα πληγωμένη. Νά, τώρα σὲ λίγο θὰ μας ἀφήσῃ ὑγεία.

— Φθάνει νὰ μὴ τον σκοτώσουν 'σὰν τὸν ἄλλο!... Καὶ λές νὰ μας ξεχάσῃ, Μηλιά; ἢ μήπως θὰ ἔρχεται νὰ μας βλέπῃ καὶ ἀφοῦ βγῆ ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ νὰ εὕρῃ τοὺς φίλους του καὶ νὰ ψαρεύῃ 'στὴ θάλασσα;

— Ποιὸς το ξέρει! Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε... Τώρα ὅμως μᾶς πέρνει τὸ κατόπι, γιὰ νὰ βλέπῃ τί καλά ψαρεύουμε ἐμεῖς!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ παιδιά δὲν ἤθραν εἰς τὴν καλαμωτὴν παρὰ ἕνα μεγάλο σάκι καὶ ἕνα ἀστακόν. Τὸ σάκι θὰ το ἔτρωγαν τὸ βράδυ, τὸν δὲ ἀστακὸν αὐριον τὸ μεσημέρι.

— Πᾶμε τώρα 'στὴν τρύπα, εἶπεν ἡ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΒΙΣ ΤΗΝ ΧΟΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ.

— Ἄ, μὰ δὲν εἶνε κατάστασις αὐτὴ! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Λιλλιπούτης. Λίγον καιρὸν ἀκόμη νὰ μείνῃ ἐδῶ ὁ φοβερός αὐτὸς λαίμαργος θὰ μᾶς τὰ φάγῃ ὅλα καὶ θ' ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείνα.

Καὶ ἀμέσως ἔδωκεν εἰς τὸν Γιούλιβερ τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ πού ἐπεριπατοῦσε εἰς τὴν πορολίαν, ὁ Γιούλιβερ εἶδε ἕνα πρᾶγμα, πού ἔμοιαζε μετὰ βάρκαν ἀναποδογυρισμένην. Ἀμέσως ἔβγαλε τὰ φορέματά του, ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐτράβηξε τὴν βάρκαν εἰς τὴν ξηρὰν.

Οἱ Λιλλιπούτιοι ἐμειναν ἐκστατικοί, διότι ποτέ δὲν εἶχαν ἰδῆ εἰς τὴν Λιλλιπούτην πλοῖον τόσον μεγάλον. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρεχώρησεν εἰς τὸν Γιούλιβερ πεντακοσίους ἐργάτας διὰ νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν καὶ νὰ τοῦ βάλουν ξάρτια.

Ἐπῆραν τὸ πλέον χονδρὸν ὕφασμα πού εὐρίσκετο εἰς τὸν τόπον, τὸ ἐδίπλωσαν δεκατρεῖς φορές, τὸ ἔρραψαν ὅπως ράπτωμεν τὰ παπλώματα καὶ ἔτσι κατέρθωσαν νὰ σχηματίσουν ἕνα πανὶ ἄρκετὰ στερεόν.

Ἐπειτα ἐσχημάτισαν σχοινιά πλέξαντες μαζί δέκα, δεκαπέντε καὶ εἰκοσι ἀπὸ τὰ ἰδικά των.

Τέλος οἱ ξυλοκόποι καὶ οἱ ξυλοργοὶ τοῦ τόπου ἔκοψαν τὰ μεγαλύτερα δένδρα τοῦ δάσους, διὰ νὰ κατασκευάσουν τὰ κουπιὰ καὶ τὰ κατάρτια.

Αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι ἔφαγαν ἕνα μῆνα. Καὶ ἀπ' οὐ ὅλα πλέον ἦσαν ἔτοιμα, ὁ Γιούλιβερ ἐπῆγε νὰποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα.

Ἐξαπλώθηκε ὅλος διόλου κάτω διὰ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καθὼς καὶ τῆς βασιλείας, τῶν πριγκίπων καὶ τῶν πριγκιπισσῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Κατόπιν ἐφόρτωσε εἰς τὴν βάρκαν του ἑκατὸν βῶδια καὶ τριακόσια πρόβατα μετὰ τὸ ἀνάλογον κρᾶσι καὶ ψωμί, καθὼς καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα τετρακόσιοι μάγειροι εἶχαν μαγειρεύσῃ δι' αὐτόν.

Ἀλλὰ πρὶν ἀφήσῃ τὸν Γιούλιβερ νὰ φύγῃ, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἐπιθεωρήσουν μετὰ προσοχὴν ὅλες τῆς τοσέπες του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τοῦ ἐπῆρε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Τότε ἡ βάρκα ἔκαμε πανιὰ καὶ ὁ Γιούλιβερ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Λιλλιπούτην.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν διὰ καλὴν του τύχην, ἀπήντησε ἕνα πλοῖον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπῆρε καὶ σὲ ὀλίγον καιρὸ τὸν ἔφερε εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου τὸν ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφία του.

Μὲ πῶσιν περιέργειαν καὶ εὐχαριστήριον ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ

Μηλιά, νὰ ἰδοῦμε ἐπιτέλους τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα!

Ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασαν, ὁ γλάρος ἔστρεξε καὶ ἐχώθη μέσα, ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ τὴν ἄλλην φορὰν.

— Αὐτὸ δὲν μου ἀρέσει! εἶπεν ἡ Μηλιά. Φοβοῦμαι μὴ τον πληγῶσω μετὰ τὸ ξύλο.

— Βάλε το σιγὰ-σιγὰ κ' ἐκεῖνος ἅμα τὸν ἐγγίσθη ὅσα πεταχθῆ ἔξω.

Ἡ Μηλιά ἐγονάτισε καὶ μετὰ πολλὰς προφυλάξεις ἔχωσε τὸ ἐργαλεῖον μέσα εἰς τὴν τρύπαν τοῦ βράχου. Ἐπίασε τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ἀνεκίνησε, τὸ μετετόπισε, τὸ ἐσήκωσεν ὀλίγον, ἀλλὰ τῆς ἔπεσε πάλιν μέσα εἰς ἕνα βαθύλωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο δύσκολον νὰ το τραβήξῃ. Τότε ὅμως συνέβη κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἡ ψαροπούλα δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ. Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ-μέσα ἐκινήθη μόνα του καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ βαθύλωμα... Πῶς ἀρά γε; Ὅπωςδὴποτε ἡ Μηλιά κατέρθωσε νὰ το πιάσῃ καλά μετὰ τὸ ἐργαλεῖον καὶ νὰ το τραβήξῃ πρὸς τὰ ἔξω ἄρκετὰ. Ἐξαφνα εἰς τὸ χεῖλος τῆς τρύπας ἐφάνη καὶ ἡ οὐρά τοῦ γάρου. Ἡ Μηλιά τότε ἐνόησεν, ὅτι ἂν ἔβαλε τὸ χεῖρ τῆς, θὰ ἐπίανε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κινήσῃ τόσον τὴν περιέργειαν τῶν παιδιῶν. Καὶ το ἔκαμε.

— Ἐ, τὸ ἐπίασες; εἶπεν ὁ Γιαννάκης, παρακολουθῶν μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς κινήσεις τῆς ἀδελφῆς του.

— Ναι.

— Τί εἶνε;

— Δὲν καταλαβαίνω. Εἶνε σκεπασμένο μετὰ λάσπη. Ἀπὸ πάνω εἶνε μαλακὸ, μὰ πεῖο μέσα εἶνε σκληρό. Ἐχει καὶ κάτι μύτες, πού μου ἀγκυλώνουν τὰ δάκτυλα.

— Εἶνε ζωντανὸ πρᾶγμα;

— Ὁχι δά!

— Βγάλε το λοιπὸν ἔξω!

Τότε τὰ παιδιά, πρὸς μεγάλην των ἐκπλήξιν, εἶδαν τὸν γάρον νὰ τραβᾷ μετὰ τὸ ράμφος του, ἢ μάλλον νὰ προσπαθῆ νὰ τραβήξῃ κάτι τι, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἦτο πολὺ βαρὺ, διότι, μολοντί ἠγωνίζετο μετὰ ὄλην του τὴν δύναμιν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ το κατορθώσῃ. Ἐπὶ τέλους ἤλθε πρὸς βοήθειάν του ἡ Μηλιά καὶ το ἐτράβηξε μετὰ τὸ χεῖρ τῆς.

Ἦταν σὰν ἕνα κουτί, οὔτε στρογγυλόν, οὔτε τετράγωνον, κάτι τι ἀκανόνιστον, πού δὲν διεκρίνετο τὸ σχῆμά του καλὰ-καλὰ.

— Πόσον καιρὸν νὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Γιὰ... γιὰ νὰ το ἰδῶ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης, θέλων νὰ το πάρῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του.

[Ἔπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίν ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

συμβάντα του, είμπορείτε να κρίνετε από τον έαυτόν σας... Και επειδή ίσα ίσα είδούρω ότι σ'ας ήρεσε πολύ αυτή ή ιστορία, αργότερα θα σ'ας διηγηθώ και ένα άλλο περίεργον ταξειδίου του Γιούλιβερ, όχι πλέον εις τήν χώραν τών Νάνων, αλλά εις τήν χώραν τών Γιγάντων. 'Αλλ' αυτό, αν είσθε φρόνιμοι και επιμελείς. Διότι αν μάθω ότι κάμετε άτακτα και δέν μελετάτε, δέν θα σ'ας πώ τίποτε!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Πολλά 'στόν κόσμο είδα
που έπέρασαν,
νειάτα, χαρές, έλπίδα...
όλα έγέρασαν

Μονάχα ή Καλωσύνη
άληθινήτη
έμεινε θα μείνη
πάντ' άκλόνητη.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ»

Ίδου λοιπόν, όσοι έπεριμένατε με τόσο ανυπομονησίαν να μάθετε τα νέα της Βιβλιοθήκης μου, — και πιστεύω ότι είσθε όλοι! — λάβετε σήμερα την 'Αγγελίαν, ή οποία ύπάρχει μέσα εις τόν φυλλάδιον αυτό, και αναγνώσατέ την. Αυτή πλέον σ'ας τα λέγει όλα: και τί έργον θαναγωνάτε, και πότε θα έκδοθι, και τί πρέπει να κάμετε δια να τ'αποκτήσετε, έγκαιρώς και με έκπτωσιν.

'Αλήθεια, επεθύμουν να μάθω τί ίδαν έσχηματίσατε περί τού προσεχούς Τόμου της Βιβλιοθήκης μου από την 'Αγγελίαν πώς σ'ας έφάνη αυτός ο «Πρόσας ο Νικίου, ο Μαθητής τών Άθηνών έπί της έποχής τού Περικλέους»; 'Αλήθεια, δέν ήτο εύτυχής ή έκλογή μου; Δέν σας ύπόσχεται πολλά τού έργου αυτό του Άωρή, τού όποτον θα σας μεταφέρη διαμιάς εις τας άρχαίας 'Αθήνας, και θα σας κάμη να ζήσετε ως έφηβοι 'Αθηναίοι; Δέν είχατε έπιθυμίαν να αναγνώσετε έν τοιούτον βιβλίον και να μάθετε πώς έζων οι πρόγονοί μας εις τήν άκμήν της δόξης των;

"Ω, είμαι βεβαία ότι θα σας άρέσει, θα σας καταμαγέυση, θα σας ένθουσιάση ή έκλογή μου. Και τώρα πού θαναγωνάσετε τήν 'Αγγελίαν, και πολύ περισσότερο αργότερα, εις τας Διακοπάς, όταν θαναγωνάσετε τού βιβλίον.

'Η 'Αγγελία λοιπόν σ'ας τα λέγει όλα. 'Εν μόνον έχω άκόμη να προσθέσω εγώ. Τό βιβλίον αυτό πρέπει να διαδοθι, τόν «Πρόσαν τόν Νικίου ο Μαθητήν» πρέπει να τ'αναγνώσουν όλοι οι Έλληνοπαίδες. Δι' αυτό μήν άρκεσθήτε εις τού να έγγραφητε σεις μόνον συνδρομηταί. Προσπαθήσατε να έγγάψετε και άλλους, οι όποιοι δέν είνε συνδρομηταί μου και συ-

νεπώς δέν θα λάβουν 'Αγγελίαν. 'Από σ'ας θα γνωρίσουν ότι πρόκειται να έκδοθι έν τοιούτον θαυμάσιον βιβλίον και χάρις εις υμάς, αν δύνανται, θα τ'αποκτήσουν. Πρέπει λοιπόν να γίνη έν μικρόν ξεσπάθωμα και δια τήν Βιβλιοθήκην. Και επειδή συνειθίζω να μείνω τήν εύγενή φροντίδα τού ξεσπαθώματος, δια τούτο άπεράσισα και κηρύττω:

"Όποιος, εκτός τού έαυτού του, έγγραφή εις τήν Βιβλιοθήκην και τρεις άλλους συνδρομητάς, (οί όποιοι όμως να μήν είνε συνδρομηταί μου) θα λάβη έν Γραμμάτιον Δώρου, αξίας 1 δραχμής ή 1 φράγκου. Και όποιος έγγραφή δέ κ'α, δικαιούται να λάβη δωρεάν έν αντίτυπον τού «Πρόσα τού Νικίου».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Πολλοί νομίζουν, ότι είνε απόδειξις πολυμαθείας τού να γράφουν όσφ τού δυνατόν με περισσότερες έλληνισμοί, και ότι είνε απόδειξις σοφίας τού να γίνωνται άκντάληπτοι. 'Αλλά με αυτό δέν κάμνουν άλλο, παρά να προκαλούν τήν αηδίαν όλων εκείνων, οι όποιοι άποστρέφονται τήν επίδειξιν, τήν σχολαστικότητα και τήν προσοίησιν.

'Ομοιάζουν με μερικούς ξέπασμύνουσ, οι όποιοι φορτόνονται ένα σωρό λόγια, δια να δείξουν τάχα ότι είνε πλούσιοι και άριστοκράται. 'Ενώ απεναντίας, — οι άλλοι πλούσιοι και άριστοκράται ένδύνονται με τήν μεγαλύτεραν απλότητα, ή οποία όμως δέν αποκλείει ούτε τήν κομψότητα, ούτε τήν χάριν, ούτε τήν μεγαλοπρέπειαν. 'Επίσης και οι καθεαυτού πεπαιδευμένοι, οι άληθώς σοφοί, και όμιλούντες και γράφοντες, μεταχειρίζονται γλώσσην άπλουστάτην, ή οποία πάλιν δέν αποκλείει ούτε τήν γλαφυρότητα, ούτε τήν χάριν, ούτε τήν σοφίαν.

— Παρατηρώ, είπε μίαν ήμέραν ο σοφός ιστορικός Σπυρίδων Τρικούπης προς τόν μέγαν Σολωμόν. — παρατηρώ ότι όσφ σπουδάζεις τήν άρχαίαν γλώσσαν, τόσο απλούστερα γράφεις τήν νέαν. — Αυτό σημαίνει απήνησεν άμέσως ο ποιητής, ότι έννοώ καλά και τήν μίαν και τήν άλλην.

KIMON AKIANH

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η δύσις τού ήλιου.
— Κύταζε, Μαρίκα μου, πώς πέφτει ο ήλιος μέσα 'στη θάλασσα!
— 'Αλήθεια, μπαμπά, άρ' ού πέφτη 'στη θάλασσα, πώς δέν σβύνει;
Εστάλη υπό τού Τέττιγος της Αχαιάς.
*
— Αυτό τού θερμόμετρον είνε τού Ρωμίου ή τού;
Και ο μικρός Χρήστος, διακόπων:
— 'Όχι, καλέ δικό μας είνε!
Εστάλη υπό τού Τρικεράλου Κερβέρου.

**ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"**

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οι έξής: 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πός δραχ 1 έκαστος δια τους έν 'Αθήνας, πός δραχ 1.10 δια τους 'Επαρχίους, και πός φράγκον χρυσούν 1 δια τού 'Εξωτερικών.

ΤΟΜΟΙ 6 (οι έξής: 1.3.8.12.13.14) πός φρ. 2,50 έκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ο 40ος πλησιάζων να έξανηληθι) φρ 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τού 1894)

ΤΟΜΟΙ 4: τών έτών 1894, 1985, 1896 και 1897 ών έκαστος τιμάται: 'Αδεια φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ άνά δύο εύρίσκονται και οι τόμοι της Α' περιόδου της «Διαπλάσεως». Επί της σημειωμένης δέ ύνωτέρω τιμής αυτών ως άδειών, προστίθενται και φρ. 3 δια τού δεσμών έκάστης δυάδας τόμων.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΜΕΤΕ τόπον, άγόρια και κορίτσια! Θι λάβη τόν λόγον ή πρώην *Μαρουσιώτισσα*, δια να ναντιπαντήση εις τόν *Αλέξανδρον Οικονομίδην*. 'Έχει, βλέπετε, τού δικαίωμα να είπη όσα θέλει, και έτσι δέν μένει σήμερα τόπος δια κάνα άλλον:

'Αγαπητή μου *Διάπλασις*,
Λοικόν τού ήλιον της έριδος έρρίφθη, και κατή συγκυρίαν, πριν πέση εις τού μέσον τών συνδρομητών σου και τούς αναστατών, έπέρασε και έκτύπησε τήν δυστυχή *Μαρουσιώτισσαν*, ή οποία από δεκαπτά ήδη μηνών ένόμιζεν ότι έτελειώσαν τα βράνα της, και είμπορούσεν άνερόχλητος να κοιμάται τόν βαθύ ύπνον τού απρώην. "Όπως οι άρχαιολόγοι άνασκαπουν τού έδαφος και εύρίσκουν επιγραφάς άρχαίας, ούτω και ο φίλος μας αυτός, ο *Αλέξανδρος Οικονομίδης*, (ο όποιος, φαίνεται, πλην της κλίσεως τήν όποιαν έχει δια τού μαθηματικά, έχει και μεγάλην κλίσην προς τήν άρχαιολογίαν,) άνέβησεν προσεκτικώς όλα τα παλιά φυλλάδιά σου, έλπίζων εκεί να εύρη αίσλαν δια *καυγά* (επειδή δέν εύρισκε εις τα σημερινά,) εύρε τήν απάντησιν της καίμενης της *Μαρουσιώτισσας*, έδρασε τήν ευκαιρίαν, και φέρων πάλιν τού παλαιόν ζήτημα, ήρτισσε τας έχθροπραξίας έναντίον τών κοριτσιών.
'Εν τούτοις πρέπει να τού παρατηρήσω ότι όσον καλός μαθηματικός και αν είνε, ή στατιστική του δέν είνε καθόλου άκριτής, έστω και

αν έχρειάσθη δεκαοκτώ μήνας δια να τήν κάμη. 'Εξ άρχής δύναιται να κατανοηθι, ότι ο κυριος αυτός λέγει τα πράγματα όπως τόν συμφέρουν και όχι όπως πραγματικώς είνε. Διατί άνάφερη τόν 52ον Διαγωνισμόν και όχι τού άλλους; διότι αυτός είνε ο μόνος εις τόν όποιον ύπερτερουν τα άγόρια. 'Ας ένθυμηθι, ότι εις τόν 50όν Διαγωνισμόν έβραβεύθησαν 11 κορίτσια και 7 μόνον άγόρια, εις τόν 51ον 4 κορίτσια και 2 μόνον άγόρια, εις τήν 4ην Κυριακήν 5 κορίτσια και 1 μόνον άγόρι, εις τήν 5ην Κυριακήν 4 κορίτσια και 2 μόνον άγόρια. — Άλλά πού να μετρήσω τώρα τας νίκας και τούς θριάμβους τών κοριτσιών έναντίον τών άγοριών; δέν θα εύρω ούτε άρχην ούτε τέλος; και έπειτα λέγει ότι τα άγόρια απεδείχθησαν εύφύστερα μα! 'Α, σε βεβαίω, φίλε *Αλέξανδρε Οικονομίδη*, ότι με έκαιμες να μεσιδιάσω με τήν άπλότητά σου!

'Αλλ' όχι μόνον εις τού ζήτημα της εύφυΐας, αλλά και εις τού ζήτημα της καλαισθησίας τα κορίτσια αποδεικνύονται άσυγκριτως άνώτερα, άρκεί να ρίψη τις έν βλέμμα εις τα αποτελέσματα τού Δημοψηφισματος δια να πείσθη περί τούτου, διότι όλα άνεξαίρετως τα βραβεία και οι έπαίνοι απονέμονται εις κορίτσια. 'Επαίτια εις τόν τελευταίον Διαγωνισμόν της Ζωγραφικής ποίος έβραβεύθη; κορίτσια, όλω και κορίτσια! Αυτό λοιπόν δέν αποδεικνύει ότι τα άγόρια τρέφουν όλιγοτέραν άγάπην προς τας ώραιάς τέχνας; Και εις τόν διαγωνισμόν της Ραπτικής; ιδού σ'ας θέλω, κύριοι! «Τα άγόρια δέν βλέπουν δια μου απαντήσετε περιφρονητικώς.» 'Ε, καλά, και αυτό δέν είνε μία απόδειξις ότι τα άγόρια ήξέουρον όλιγοτέρα πράγματα από τού κορίτσια; Λέγει ότι τα άγόρια είνε πλέον τυχερά από τού κορίτσια; αλλά μήπως διδαι αυτό καμμίαν προσοικιήν αίσλαν; 'Αν θέλη μάλιστα, κάποτε ήκουσα να λέγουν ότι «ή τύχη εύνοεί τους μη εύνοηθέντας υπό της φύσεως» ώστε...; 'Εν μόνον επιτηρημά του δύναμαι να παραδειχθώ: ότι δηλαδή τα άγόρια είνε υπό σωματικώς έποψιν άνώτερα μα; άλλα και αυτό δέν πρέπει να τ'εκλάβη ως γενικόν κανόνα. 'Ηθελα να τόν είχα έδώ τόν κύριον, (δυστυχώς δι' έμέ, και εύτυχώς δι' αυτόν εύρισκασι άρκετά μακράν) δια να τόν προκαλέσω να διαγωνισθι μαζί μου εις οιοδήποτε άγώνισμα, να είπη μίαν φοράν τί θα ήη πρώην *Μαρουσιώτισσα*.

Αυτό, άγαπητή μου *Διάπλασις*, και σε άσπάζομαι.
ή πρώην ΜΑΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΑ.
Μεγάλη και φοβερή πλημμύρα επιστολών αυτήν τήν εβδομάδα. 'Εκτός τών παλαιών, μου γράφουν δια πρώτην φοράν και πολλοί νέοι φίλοι μου εξ αιτίας της Μαγικής Εικόνας (θαύματα έκαιμε αυτή ή Μαγική Εικόνα!) "Όστε τούς παρακλώ θλους να μη δυσαρεστηθούν, αν πάλιν δέν θα τους άπαντήσω έν έκτάσει και εις όλας τας ερωτήσεις.
Φίλε Γ. Κ. κάποτε είπες ότι θέλεις τού ψευδώνυμον *Λάμπων 'Ασθήν* τώρα μου γράφεις με τού ψευδώνυμον *Αειθαλής 'Ρόδον*. Ποίον από τού δύο θέλεις; Γράψε μου, σε παρακαλώ.
Μη λησμονήτε, ότι ή προθεσμία προς άποστολήν της Μεταρράσεως εκ τού Γερμανικού ήλγει τήν 15 Μαΐου.
'Αεροναύτα τών Βοσγίων, αυτό τού ψευδώνυμον σου εξέλεξε, διότι αυτό μόνον ήτο έλευθερόν θα είπω εις τήν *Ιωάνναν Μαρκέτη* ότι ακατά τήν εισοδόν σου εις τού Γραφείου μου ο οφθαλμός σου έπεσεν επί τού πρωτοτύπου της ζωγραφικής της, τού όποιον επί κολλην ώραν έθαμάσας, και συγχάρισε αυτήν έγκραδίως.
'Ακούετε, όσοι και όσαι έπροτείνατε άνταλλαγήν Μικρών Μυστικών με τήν φίλην μου *Λευκήν Χίδια*; 'Επήγει εν τήν πατρίδα της όπου θα μείνη δύο-τρεις μήνας, ώστε δέν θα ήμπο-

ρέσει τώρα να σας εύχαριστήση. Αυτά μου γράφει ο λαμπρός της μπαμπάς.
'Αρκετοί, μη αναγινώσκοντες μετά προσοχής τούς Κανονισμούς και τας οδηγίας, έξακολουθούν να μου στέλλουν Άδύσεις γραμμένας επί κοινού χάστου. Τό λέγω και πάλιν: εις τόν Διαγωνισμόν θα ληφθούν υπό όψει μόνον αι Άδύσεις αι γραμμέναι επί τού χάρτου τών Άδύσεων: όλαι αι άλλαι ρίπτονται εις τού καλθθι.
"Όχι, *Ερυθρά Θάλασσα*, δέν είσαι ύποχρεωμένη να διδής τίποτε εις τόν Ταχυδρομικόν διαγώνισμα Σύστησέ του να σου παραδίδη εις τας χείρας σου τού φυλλάδιον, διότι αυτό είνε τού χρέος του, δι' αυτό μισθοδοτείται από τήν Κυβέρνησιν. Μόνον τήν Πρωτοχρονιά, αν θέλεις, κάμε τού έν μικρόν φιλοδώρημα. Δια τήν αδελφήν σου έκλέγω τού ψευδώνυμον *Χρυσή Βεργίτσα* και άς μου γράψη. 'Ο Χάρτης σου ίσχύει δια τόν νέον Διαγωνισμόν.

Τί περίεργα παράπονα πού έχει ο φίλος μου *Μέλας Διάβολος*! "Πού είνε αυτή ή δόλια εικόν τού Πάσχα; μ' έρωτά; Κ' έγώ έν τούτοις έδημοσίευσα τρεις. Πώς δέν τας είδε; — Πολύ με συνεκίνησαν όμως εκείνο πού μου γράφει εις τού τέλος: «ή αδελφή μου Κέκκη επέρασε τας τελευταίας τας στιγμάς με τήν *Διάπλασιν* εις τας χείρας.»
Ποίος είνε αυτός ο άφηρημένος από τήν 'Αμισσον; ο όποιος μου στέλλει δύο φυλλάδιον λύσεις και μερικάς Πνευματικάς 'Ασκήσεις, χωρίς να σημειώση ούτε όνομα, ούτε ψευδώνυμον, ούτε τίποτε; 'Ας μάθη ότι όλα έροίθησαν εις τού καλθθι, και άς λάβη τού κοπον να τα ξαναστείλη.
'Ελληνομαθι *Αμερικανόπα*, δεκτόν τού νέου σου ψευδώνυμον. Είμαι πολύ σύμφωνη με όσα γράφεις: παρατηρώ δε ότι τα γράφεις πολύ όρθά και πολύ καλά.
'Αντι της δραχμής, *Σουσουράδα*, σου έστειλα τετραδία Μ. Μυστικών, τα όποια έζήτησε. "Όστε, όταν θα προτείνης τού νέου σου ψευδώνυμον —διότι εις τού σημερινόν γράμμα δέν είδα να προτείνης κανέν, — στείλε μαζί και μίαν δραχμήν.
Και ο «άθηναίος συνδρομητής μου ποίος είνε; Δέν άπαντώ ποτέ εις άνωθύνους επιστολάς και ούτε άνωθύ διατι δέν υπέγραψε.
Καθόλου δέν με εκάλισες, 'Υρις! απεναντίας έχάρην πολύ πού έγινες καλά και μου έγραψες τόσα ώραία. Είδα μ' εύχαριστήσιν μου ότι εις τήν «*Εκθεσιν τών 'Αρθρών*» έβραβεύθησαν ή αδελφή σου και ο φίλος μας *Ανεμοστρόβιλος*.
Θα εύχαριστηθώ πολύ, *Άργαία 'Αρτεμης*, να γωρίσω τόν άδελόν σου, άρ' ού μάλιστα είνε τόσοσόν δεινός αγωνιστής. Είπε τω να μου γράψη και να εκλέξη τού ψευδώνυμον του.
Ισημερινέ τού Κόσμου, όλαι αι λύσεις σου έλήθησαν και μήν άνυστήης. Σε συγχάριω θερμώς δια τού βραβείον πού έλαβες εις τους άγώνας. Είμαι κατενθουσιασμένη, διότι τόσο φίλοι μου υ' έτίμησαν.
Εδέρπη, και τα δύο ψευδώνυμα τα όποια προτείνεις τα έχουν άλλοι. "Όστε περιμένο νέα.

Έγκρίνουσα τού ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν 'Αλληλογραφίαν μου και τούς νέους μου φίλους: *Αετόν τών Αειθαλιών* (Α. Γ. Π.) *Καταορίδαν* (Α. Π.) *Αρθισμένην Παγαλιάν* (Γ. Γ.) *Όχράν Σεληνήν* (Φ. Π.) *Αργάγγελον Γαβριήλ* (Μ. Σ. Α.) *Κομψήν 'Ελαγον* (Α. Σ.) *Νικητήν τού Μαραθώνος* (Μ. Χ.) *Ανδρείον Κεφαλήν* (Β. Χ. Ρ.) *Ισιονοσκεπίς Όρος* (Ο. Γ.) *Αριστέα* (Β. Α. τα θερμότατα συλληπητήρια μου δια τόν θάνατον τού αγαπητού σου πατρός) και *Φαρέτραν της 'Αρτέμιδος* (Ε. Β.)

Υπέρο της προτάσεως τού Μικρού Τυμπανιστού τήν προηγούμενην έβδομάδα και αυτήν μου έγραψαν: ο *δόν Κοκοκίθας Πά- τερας* (μόνον τούμενος δέν έκαμε, διότι, λέγει, δέν πιστεύει να είνε και αυτός *αναγκαιοτα-τούμπα-τες*). ο *Δημ. Γ. Φωκάς* (παλαιός συνδρομητής μου, ο όποιος, αν και δέν έλάμβανε μέρος εις τήν άλληλογραφίαν, μου γράφει σήμερα — και τί ώραία — δια να εκδηλώση τόν ένθουσιασμόν ύπερ της αύθσεως τού φύλλου) ή *Ασπρη Γάτα*, ή *Αϊθήρη*, ή *Έλληνική Θάλασσα* ή *Μια Τρελόλα* (ή επιστολή της όποιας μαρτυρεί είλικρινέστατον αληθώς ένδιαφέρον) ή *Εαρινή Προία*, ο *Χρυσός Τρίπους*, ο *Άρπτος* (Τρι-λα-λα-τα-ρά-λα-λά!...) ο *Κυθήριος*, ή *Ίάνα*, ο *Έξερευνητής τών Ψευδωνύμων*, ο *Λευκόπτερος Άγγελος* (ο όποιος μόλις αύξηθή τού φύλλον, θα τού υποδεχθι με βεγγαλικά και με πυροτεχνήματα) ή *Έλληνική Σημαία*, ο *Σωτήρος Σωτηρόπουλος*, ο *Χ. Μησηήνης*, ή *Πάντοτε Παυδά*, ή *Μόδα της 'Αστρονομίας*, ο *Φωτοόλογο Τόκορ*, ο *Βασιλεός τών 'Αρθρών*, ή *Μουρούρα*, ή *Παλιόροια τού Εύρύπου*, τού *Ταπεινόν 'Ιον* κατενθουσιασμένον. *Πού τώρα φύλλον θαχόμε διπλόνη ή ηδύνη* (μέρον) *Και με τους άλλους φίλους μου εύθύμως συμ-φρονού* (μερον) *Τόν δέ Μικρόν Τυμπανιστήν θερμώς χειρο-φρονού* (μερον)

αή *Χειμονιάτικη Διακάδα* (μάλιστα με τήν γνώμην τού Καρλή, διότι τώρα της αβγαίνει ή ψυχή) να περιμένη φύλλον από Σάββατον εις Σάββατον) ο *Λευκός Κύκλος* (υπό τού άναδιπλασιασμού) ο *Ισημερινός τού Κόσμου* (έκα-με χίλιες τούμπες, με τήν ιδεάν ότι θα έχω τόσον νάπαντώ εις όλας τας επιστολάς) ο *Μελαχρουνός Γαλατομάτης*, ο *Μέλας Διάβολος* ή *Ποιμενική Φλογέρα*, ή όποια είνε να μου γράψη τόσοσόν καιρόν, αλλά τώρα είνε τόσοσόν πολλά τα θεματά μας, ώστε έπρεπε νακούσθη και ή γλυκειά της φωνή) ο *Ανδρείος Κεφαλήν*, ή *Καρνάτις* (τότε, λέγει, θα έχωμε έν περιόδιον καθ' όλα τέλειον εις τήν 'Ελλάδα μας) ο *Έλληνομαθής 'Αμερικανόπα*, ο *Αβας* (δέν έχει αντίρρησην, άρ' πρόκειται ν' αύθήση ή πνευματική του τροφή) τού *Γαρναλάκι* (εις απόδειξιν της είλικρινούς χαράς, τήν όποιαν αισθάνεται, όταν αναγινώσκη τού φυλλάδιόν μου,) τού *Σκηπτρον τού Διδος*, ο *Έλλην Πυροβολητής*, τού *Ωραίου Τριανταφυλλάκι*, τού *Όρειοπόλορ Καταορίων*, ο *Νέος Πρακλής* (ώρισμένως έπιθυμεί να διπλασιασθι τού φύλλον,) ή *Άργαία 'Αρτεμης* (θα έδωγο ότι με 14 άλλα και με 104 δραχμάς,) ή *Υίδος της Νυκτός*, ή *Ταχυρόμορος Πριεστερά*, ο *Έλεφάνθρωπος*, ή *Ανδριάνα Βλασοπούλου*, ή *Ερατεινή Χάλην*, ο *Τρομάρας*, οι *Τέττιγες*, ο *Ίατρος Πατάτας*, ή *Αεροναυτοπούλα*, και άλλοι πολλοί τού όποιοι θα ήθωμεν προσεχώς.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν να ταλλάξουν: ο *Μελαχρουνός Ναύτης* με τήν *Πετραίαν Αραβίαν*. 'Ετσι θέλω, *Κουκουναίρι* και *Ψωτικά*, *Έμμα της Σαλαμίνας* και *Τυφίκομον Λεύκη* ο *Επασμένος Περγίτης* με τήν *Πλησιωγή Σελήνην*, *Ηλιόλυστον Προϊαν*, *Φίλετρον Κόρην*, *Νύμφην Καλυψώ*, και *Νεαρόν Καλλιτεχνίδα*. — ή *Κόρη τού Ζαλόγγου* με τόν *Τσίη-Τσίη*. *Do la sol mi* και *Τσούγγραν*. — ο *Μικρός Κατεργάρας* με τού *Αρχιζιζάνιον*, *Όλυμπιονικην*, *Μόδα*ν της *Αστρονομίας* και *Ομίλητην* της *Άγγλιας*. — ή *Χειμονιάτικη Διακάδα* με τήν *Μόδα*ν της *Αστρονομίας*. *Έλ Κομπούνη*, *Κροκόπελορ*. *Ήδ Μαριάν Ν.* *Λεβίδου* και *Έθνικόν 'Υμνον*. — ή *Χρυσόμενη 'Ανατολή* με τήν *Ερυθράν Καμेलίαν*. 'Ετσι μ' άρέσει. *Ησυχό 'Αερίκι*, *Μαργαριταρέιον Σταυρόν* και *Ναυτοπούλα*. — ο *Λευκός Κύκλος* με τήν *Ναυτοπούλαν*, *Αρχιζιζάνιον*, *Αδρανόν*, *Άσμα τού Όρσους* και *Κνανόν Λευκον Σημαίαν* — ο *Έθνικός 'Υμνος* με

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού όραχ. 7. — Εξωτερικού φρ. χρ. 8.
Δι' συνδρομὰς άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αϊόλου, 117, έναντι Χρυσοπηλατωσίσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5ος. Έν Αθήναις, την 16^η Μαΐου 1898 Έτος 20^{ον}. — Αριθ. 20—21

ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΜΑΙ έτοιμος — μου είπεν ο αγαθός ψυχογυίος μου 'Ανανίας — έδιάβασα και κατέταξα όλας τας επιστολάς. Όποτε θέλετε, κυρία Διάπλασις...
— Τώρα άμέσως, άπήντησα.
— Πολύ καλά. Να φωνάξω την Μάρθαν και τας αδελφάς μου.
— Να τας φωνάξης!
Ο 'Ανανίας έξηλθεν εις τον διάδρομον και ήρχισε να φωνάζη: Μάρθα!.. Αγάπη!.. Πίστις!.. Έλπις!.. Καλή!.. κτλ. κτλ. Εύτυχώς αί καλούμεναι έφάνησαν πολύ πρόθυμοι, και ο 'Ανανίας δεν εύρέθη εις την ανάγκην να επαναλάβη τα δεκατρία αυτά όνόματα. Ειδεμή, άλλοίμονον! όλον το πρωί θα έπερνούσε με φωνές... 'Αφίνω δέ, ότι δεν εκάλεσε την Πίσσαν ούτε μιαν φωνήν, διότι μόλις ή έξυπνή μου γάτα έμυρίσθη ότι πρόκειται περί Κυριακής, δηλαδή περί συναθροίσεως, έτρεξεν εκ των πρώτων, προστριβόμενη εις τους πόδας επί-

την άνδρα τον Άρίστον, Άνδρέϊον Εδζωρον. Σημάλαι της Άγίας Λαύρας, Νεαράν Καλλιτέχνιδα και Άσπροποταμίτην — ο Μαρμαριταρένιος Σταυρός με τον Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και Σχηματάρχον τον Διός — ο Ιπποκλής τῶν Άνέμων με τον Μικρόν Τυμπανιστήν, Έλληναίην. Καρδίαν και Σπασμένον Φεγγίτην — ο Μελαγχροίνος Γαλανομάτης με την Κουρόλεσκον Σημάλαι και Σαθην Νησιωπούλαν — ή Άγρία Άρχιναύα με την Δέαν και Δίκατ. Κοτζάλη Γρίβα — ο Νικητής του Μαραθῶνος με την Δευκην Πόλιν — ο Άνδρέϊος Κεφαλληνός με την Κεφαλληνιακήν Άδραν, Κεφαλληνιακήν Ρομπιλάρ, Ναυτοπούλαν και Άντίο Μαστέλο — ή Καρνάτις με την Ποιμενικήν Φλογέρην Μοθσάρ της Άστρονομίας, Έλληναίην Σημάλαι, Αίμυνη Μαρειώτιδα και Σερητευμένην Έλληνοπούλαν — ή Άδρα του Εδζίνου με την Ναυτοπούλαν και Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα — το Σχηματάρχον τον Διός με τον Τρυγονάκι και Μικρόν Τυμπανιστήν — ο Ζεβάρ με τον Φωτοβόλον Τόκον. Συριατόν 'Ιππότην, Φροδο της Έποχής, Μαρμαριταρένιος Σταυρός και Ζαππίδα — το Πουχό Άεράκι με την Μοθσάρ της Άστρονομίας Κλ. Γ. Φιλάρετον και Ζεβάρ — ή Σουσουράδα με την Ναυτοπούλαν, Κόρη του Ναυπλίου και Άθηνάν Διγενή — ο Έλλην Ποροβολητής με την Φοινικίδα, Ανθισμένον Μενεξέρ, Ιωάνναν Μαρκετή, Τζι-Τζι-Μπούμπος και Ναυτοπούλαν — ή Ρωσική Καραμέλα με την Παπαρούσαν του Τσομαϊού και Τί με μέλει — το Συριατόν Δουκοσμί με τον Μικρόν 'Ιππέα — το Μαντεϊόν του Τροφονίου με τον 'Ισημερινόν του Κόσμου — ο Δημ. Δρίβας με τον Άλέξανδρον Οικονομίδην και Σαυρ. Τσοβαλίη τον Όρειοπόδων Καταφύγιον, με την Υπολαΐδα Σπασμένον Φεγγίτην, Άστρονομολογώτατον, Ταπεινήν Καρδίαν, και Ναυτοπούλαν — ή 'Ιρις με τον Ταπεινόν 'Ιορ, Άγριοτριταφυλιάν Άγραϊάρ, Άρτέμιδα και Ποιητικόν Νάρκισσον — ή Άρχαία Έλληναίς με τον Φωτοβόλον Άστρον και Χρυσόμαλλον Λέοντα — ή Άγραία Άρτεμις με την Μογαχην της Πεντέλης, Δασώδες Πήλιον, Υποψήφιον Δόκιμον, Έθνικόν Τυμον και Καρνάτιδα — ο 'Ισημερινός του Κόσμου με τον Φωτοβόλον Τόκον, Ναυτοπούλαν και Φωτοβόλον Άστρον — ή Φαρέτρα της Άρτέμιδος με την Ναυτοπούλαν, Έλληναίδα Καλλιτέχνιδα, Άρχαίαν Έλληναίδα, Έλληναίην Σημάλαι και Σερητευμένην Έλληνοπούλαν — ο Τίδος της Νυκτός με τον Όλομυκιστήν Δία, Έρωθόρν Καμέλιαν, Σαθην Γαλανομάτα και Ταπεινήν Καρδίαν — ή Ταχυδρόμος Περιστέρα με την Μαγευμένην Άσρογαλιάν — ή Έλληνοπούλα με τον Διανγές Ρούκιον, Όραϊάρ Έλληναίδα, Ταχυδρόμον Περιστέραν, Ποιητικόν Νάρκισσον και Σημάλαι της Άγίας Λαύρας — ο Υποψήφιος Δόκιμος με την Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Δέαν, Δουσιαν, Σαθην Καρτεζιώτισσαν και Μικρόν Τυμπανιστήν — ο Έλεφάντ με τον 'Ισλανδικόν Κρυστάλλον — ο Φιλοθάνατος με την Ζαππίδα, Ποιητικόν Σακφά και Άστρονομολογώτατον — ή Τροβούχος Άμυνη με την Μογαχην της Πεντέλης, Άφροεσαν, Μενεξεδένιαν και Μαθρον Πρίγκιπα — ο Άστρομυκιστής Λέων με τον Πέτρον Καροόσο — ο Αρχιναύαρχος Έθρυβιάδης με την Μερόπην Μαρίνου, Μαρίαν Πρεζάνη, Αίμυλιαν Είμαρμένην και Άστρονομολογώτατον — ή Αεροναυτοπούλα με τον Άνεμοστρόβιλον, Όραϊαν Κέρκωσαν και Μυλόροδον — ο 'Ιατρός Πατάτας με τον Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα.

θαν Πάτεραν (σύνθεσέ το να το ιδούμεν!) τους νέους συνδρομητάς τους έγγραφέντας διά του έν Δευκίδου Συλλόγου ή «Πρόδος» ο όποός ήρχισε να κήρυξη θάματα: Κόρη του Ζήλογγου, Βασιλέα τῶν Ορέων (άρ' ούδέ χεσαι την πρότασιν στείλε πρώτος τετράδιον και ιδέ πρώτα τον Καινοσμιόν) Μικρόν Κατεργάρην (τί άστέϊκ!) Χειμωνιάτικη Διακάδα, Άσφρητόν (τόπος σήμερον δεν υπάρχει, ώστε επανάλαβε την πληροφορίαν σου) Χρυσωμένην Άνατολήν (στείλα!) Θέλωσαν (όσα έρωτες τά έχει ο οδηγός του συνδρομητού εις τον Ιον φυλλάδιον, Κερ. Γ') Συμετόν Θαλασσινόν (ό περί ου μ' έρωτες δεν είνε συνδρομητής μου εις τον Κατάλογον της Βιβλιοθήκης μου βλέπεις πόσον τιμώμαι!) Έθνικόν Τυμον (ναί, από του προχθόνος έτους θά γίνη ή καινοσμία, άλλ' επειδή πρέπει να τό ήξευρω ένωρίς, ή έμπρακτος ψηφορορία θά προκηρυχθή μετ' άλλων) Νέον Ηρακλέα, Σφίαν Άράση, Γεώργιον Κιαπέρον (στείλα!) Ιωάνναν Γρέβ (και ου εις την θέσιν της 'Ιπποδασμαστρίας δεν θά έλεγες τά ίδια;) 'Ιπποτήν του Άνέμων, Δημητρίον Α. Καμπάνη, Πίλ Παφ, Δέκιον Μόν Κινέζον Αή, Περσέα, Φιλόμονον Παΐδα (και εδώ ήρχισε ή έσση) Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (άρκετά καλά μεταφρασμένον εκείνο τό σονέταν, άν και πολύ πολύ δύσκολον) Άμαρτωλόν Έλληνα, Γουλιέλμον Τέλλον (ώραιοτάτη ή σύγκρισις σου, δεν μου έγραψες όμως πόσα πρόσωπα ήδες;) Άδραν του Εδζίνου, Γαρφαλλάκι (χαριτωμένη ή άλληλογραφία σου! έδου ή γνώμη μου) Ζεβάρ (ό όποιος εις τό ζήτημα των αγριών και καριτσιών συμφωνεί με την εύκρατον γνώμη της Έσκαράτου Ζωής) Άγρυπνον Φάρον (ό όποιος ήτο άλλον ασθενης' άλλ' έμα είδεν ότι έδραβεύθη, άμέσως έγινε καλά και τώρα περιμένω την φωτογραφίαν του) Έλληνα Πυροβολητήν (ναί! παντού έλευθε-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λόσεις στέλλονται μέχρι της 21 'Ιουτίου
Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δύν η χάρις σου, τάς λύσεις των εις διαφανίζονται, καίεται έν τῷ Ρωσικῷ μας εις φυλλάδιον, άν έκατος περιέχει 20 φύλλα και τιμῆται φρ. 1.

- 221. Δεξιόγυφος. Τῶ πρώτον είνε πρόθεσις. Τῶ δεύτερον ήμερα, Τῶ σύνολον θεά. Έστέλη υπό του Τραγικῶ Αισχύλου
- 222. Στοιχειόγυφος. Δοξασμένη χώρα και μεγάλη, Άν της κόφης: θως τό κεφάλι, Θά την κουρελιάσης! Είνε γιά τά σκάσης. Έστέλη υπό του Δικίου Μυδς
- 223. Αίνιγμα. Είμεθα τρία. Τῶνα θροσίζε. Τῶ άλλο έρπει, τ' άλλο φλογίζει. Άνόμοια, βλέπεις, μά κ' ένωμένα... Κ' έτηρημένα! Έστέλη υπό του Στεράου Κοτίου
- 224. Γωνία. Π+++= Νήσος τῶ Αιγαίου. +0+++= Πιηρόν. ++P++= Τρώεται. +0+++ = Πόλις. Σ++++= Ό,τι και τό πρώτον. Έστέλη υπό του Κινέου Αή
- 225. Παίγιον. Έντός των δεκαέξ τετραγωνιδίων να τοποθετηθῶσιν οι μέχρι του 16 αριθμοί, ούτως ώστε θρακόντως, καθέτως και διαγωνίως, να είδωσι παντού έθροισμα 34. Έστέλη υπό του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου

- 226—250. Μαγική Συλλαβή. Τῶ άνταλλαγῆ δύο γραμμάτων εκάστης τῶ κάτωθι λέξεων, διά μιᾶς συλλαβῆς πάντοτε τῆ αὐτῆς, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις: Τόσον, φνετώ, μαϊα, ρακη, δινη Έστέλη υπό του Κόκλουτος Πολυμυδς
- 251—255. Επανόρθωσις Λέξεων. Μεταθέτων καταλλήλως τά γράμματα των κάτωθι ακατάληπτων λέξεων, σχηματίσων πάντα ει των γνωστών έν τῷ «Διαπλάσει» ψευδωνύμων: 1, Άπαστενήμενικος. 2, Τερβέκισις. 3, Μαιτοσονέλα. 4, Στερωππανός. 5, Σαυρτημνάς. Έστέλη υπό του Σοφού Πιττακού
- 256. Άκροστοιχίς. Τῶ αρχικά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελοῦσι τό όνομα Κράτους. 1, Άθος. 2, Δημητριακόν. 3, Νήσος τῆς Έλλάδος. 4, Τροφή. 5, Ποταμός. 6, Ζών. 7, Θεός άρχαίος. Έστέλη υπό Μέρουης Μαρκετού
- 257. Φιλολογική Έρώτησις. Πόθεν παράγεται ή λέξις παρτοφάλα; Έστέλη υπό του Άδριανού

- ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικῶν άσκήσεων τῆς 28 Φεβρουαρίου 1898
- 97. Πιττακός (πῆτα, Κως). — 98. Κώπη, κόμη
- 99. ΠΟΥΣ (όκτάπους) 100. Σ ΟΙΔΑ (στρατηγολό Δᾶτις) ΤΙΣ ΥΑ ΩΡ (είνε τό έθωρ) ΓΑΔΟΣ ΣΑ ΡΑ (τέσσαρας) ΠΟΛΩΝΙΑ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ
- 101—105. Γνωμένης τῆς άνταλλαγῆς δι των γραμμάτων Α, Β, σχηματίζονται αι λέξεις: βάσις, βράχος, κελύθ ράβδος, βάρος. — 106. ΘΑΣΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΠΑΡΟΣ (1, ΘΑΣΟΣ 2, ΑΘΟρύβος. 3, ΣΗΡΙκόν. 4, ΟΝΑγρος 5, ΣΑΠφώ) — 109. Δαλαμανάρα. — 108. Ητι χην νικᾷ την δύναμιν.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρὸς τους φίλους της: Δόν Κολοκύνθου